

Sygn. akt I C 1482/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2021 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko M. B.

o zapłatę 2 200,88 zł

I. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 1 800,88 zł (jeden tysiąc osiemset zł 88/100) z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 listopada 2020 roku;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 753,94 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1482/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w B. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. B. kwoty 2 200,88 zł z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 3 maja 2020 r. oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany w dniu 22 marca 2018 r. podpisał weksel zobowiązując się do zapłaty w dniu 2 maja 2020 r. kwoty 2 200,88 zł, a strona powodowa wezwała go do wykupu weksla, bowiem stanowił on zabezpieczenie zwrotu zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej 22 marca 2018 r.

Referendarz sądowy w Sadzie Rejonowym w Kłodzku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwany wniósł sprzeciw. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany podniósł, że strona powodowa wypełniła weksel niezgodnie z deklaracją, ponieważ była uprawniona do wypełnienia weksla gdy opóźnienie w płatności jednej pełnej raty przekroczy 30 dni po uprzednim wezwaniu pozwanego do zapłaty w terminie 7 dni. Pozwany wskazał, że strona powodowa nie wykazała, by go wezwała do zapłaty przed wypełnieniem weksla. Ponadto pozwany zarzucił, że strona powodowa nie przedstawiła pozwanemu weksla do zapłaty ponieważ do wezwania do wykupu weksla z 2 kwietnia 2020 r. nie dołączono dowodu nadania pisma i jego doręczenia, nadto przedstawienie weksla do zapłaty musi być dokonane przy użyciu oryginału weksla i jest przesłanką wymagalności roszczenia. Pozwany zarzucił także, że do umowy pożyczki, której zabezpieczeniem spłaty stanowił weksel zastosowanie powinny mieć przepisy ustawy o kredycie konsumenckim.

Strona powodowa cofnęła pozew co do 800 zł wobec wpłaty pozwanego po wniesieniu pozwu i zrzekła się w tym zakresie roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa (...) S.A. i pozwany M. B. w dniu 21 marca 2018 r. zawarli umowę pożyczki gotówkowej (...) kwoty 2 000 zł, przy czym całkowita kwota do spłaty wynosiła 4 644 zł. Pożyczka została rozłożona na 36 rat miesięcznych po 129 zł. Wynagrodzenie z tytułu przyznania Twojego Pakietu wynosiło 400 zł, prowizja 1 471 zł, opłata przygotowawcza 129 zł.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej – k.32

Zabezpieczeniem spłaty pożyczki był weksel

Dowód: weksel – k.2, deklaracja wekslowa – k. 4

Pozwany nie spłacił rat miesięcznych, których termin płatności przypadał na 1 lipca 2018 r. i następnie na 1 sierpnia 2018 r.

Dowód: konto klienta – k.28 - 29, harmonogram spłat – k.36a

Pismem z dnia 4 marca 2020 r. strona powodowa skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty dwóch zaległych rat pożyczki w kwocie 248,50 zł, które doręczono pozwanemu 10 marca 2020 r.

Dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty – k.38, wydruk śledzenia przesyłek – k.39

Strona powodowa wypowiedziała umowę pożyczki wskazując pozwanego poważnie naruszył postanowienia umowy (...) poprzez brak zapłaty zobowiązań zgodnie z ustalonym harmonogramem. Ponadto poinformowała, że weksel został wypełniony i wezwała pozwanego do wykupu weksla w ciągu 30 dni. Pozwany odebrał wypowiedzenie w dniu 14 kwietnia 2020 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy – k.3, weksel – k.2, wydruk śledzenia przesyłek – k.64 - 65

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 1 800,88 zł.

W odniesieniu do roszczenia opartego na wekslu stwierdzić wypada, że wbrew twierdzeniom strony powodowej, sam weksel nie może stanowić podstawy rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, wszak jest on wekslem gwarancyjnym, ściśle związanym ze stosunkiem podstawowym, stanowiącym zabezpieczenie spłaty umowy pożyczki z 21 marca 2018 r., co wynika wprost z deklaracji wekslowej

Z przeprowadzonych dowodów z dokumentów wynika jednoznacznie, że strony łączyła umowa pożyczki gotówkowej, w związku z którą pozwany na zabezpieczenie spłaty pożyczki podpisał deklarację wekslową i weksel in blanco. Zatem niewątpliwym jest, że pozwany ponosi odpowiedzialność umowną, w związku z niewywiązaniem się z postanowień umownych, nie przedstawiał jakiegokolwiek dowodu, by umowę pożyczki spłacił w całości lub w części.

W odniesieniu do zarzutu pozwanego dotyczącego uzupełnienia weksla niezgodnie z deklaracją stwierdzić wypada, że zarzut ten jest chybiony, bowiem z karty klienta wynika jednoznacznie, że pozwany nie zapłacił stronie powodowej dwóch rat płatnych 1 lipca 2018 r. i 1 sierpnia 2018 r., kolejne raty spłacał z uchybieniem terminom płatności. Zatem uchybienie terminom dwóm w/w rat skutkowało możliwością uzupełnienia weksla zgodnie z deklaracją wekslową. Pozwany, jak już wskazywano wyżej, nie wykazał, że spłacał pożyczkę zgodnie z harmonogramem i nie odniósł się do zapisów karty klienta.

Nieskuteczny okazał się także zarzut nieprzedstawienia pozwanemu weksla do zapłaty. Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie okazała mu oryginału weksla, przy czym trudno oczekiwać, by wierzyciel przesłał pozwanemu oryginał weksla (jedynego dokumentu) i narażał się na jego utratę. W wypowiedzeniu umowy pożyczki, której brak spłaty jest

podstawą roszczenia, strona powodowa podała, że oryginał weksla będzie dostępny do wglądu w siedzibie Spółki, która znajduje się w B. przy ul. (...), do momentu wytoczenia powództwa. Zauważyć również należy, że strona pozwana doręczyła pozwanemu ostateczne wezwanie do zapłaty z 4 marca 2020 r., które doręczono pozwanemu 10 marca 2020 r. Wypowiedzenie doręczono zaś 14 kwietnia 2020 r. Daty te wynikają z wydruku śledzenia przesyłek. Zatem strona powodowa wbrew twierdzeniom pozwanego uczyniła zadość obowiązkowi przedstawienia weksla do zapłaty i w związku z tym pozwany winien był spełnić świadczenie.

Mając na względzie, że sprawa toczyła się z udziałem konsumenta – pozwanego, sąd rozpoznał z urzędu kwestie związane ze wzorcami umownymi. Obowiązek ten wynikał też z orzecznictwa (...), wg którego sąd krajowy zobowiązany jest do zbadania z urzędu, czy dane warunki umowy wchodzące w zakres stosowania dyrektywy 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, mają uczciwy charakter. Przepis art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wyraża podstawową zasadę ochrony konsumentów, stanowiąc, że władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie ustalić należało, czy postanowienia wzorca i umowy pożyczki należy zakwalifikować jako klauzulę abuzywną. Zgodnie z treścią przepisu art. 385¹ § 1 k.c. do uznania danego postanowienia umownego za niedozwolone i wyeliminowania go z praktyki stosowania, konieczne jest stwierdzenie łącznego występowania czterech przesłanek. Mianowicie: 1) postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie, 2) ukształtowane w ten sposób prawa i obowiązki stron pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami, 3) powyższe prawa i obowiązki rażąco naruszają interesy konsumenta, 4) postanowienie umowy nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron. Funkcja art. 385¹ § 1 kc sprowadza się z jednej strony do tego, że regulacja w nim zawarta stanowi normę interpretacyjną, a z drugiej do tego, że treść tego przepisu powoduje powstanie swoistego "domniemania abuzywności", tj. że dana klauzula umowna jest zakazanym postanowieniem umownym (wyrok SA w Warszawie z dnia 4 kwietnia 2013 roku, VI ACA 1324/12).

Za nie uzgodnione indywidualnie ustawodawca określił te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 kc).

Bacząc na treść umowy pożyczki stwierdzić należy, że została ona opracowana przez stronę powodową według jednego schematu poprzez wpisywanie jedynie danych konsumenta, wnioskowanej kwoty pożyczki, zaś dalsze części umów są gotowymi, przygotowanymi i opracowanymi jednostronnie przez stronę powodową drukami.

Zdaniem sądu, skorzystanie z warunków zawartych w Twoim pakiecie jest nierealne, a zostały wprowadzone jedynie celem zwiększenia dochodu strony powodowej bez negocjacji tego warunku indywidualnie z pozwanym. Przepisy dotyczące Twojego pakietu spłat zostały sformułowane w sposób, na który pozwany nie miał żadnego wpływu, a podpisał tylko gotowe formularze przedłożone mu przez stronę powodową. W istocie sposób formułowania w pkt 15 umowy przepisów dotyczących tego Pakietu jest tak niejasny, że przeciętny człowiek ma problemy z ich zrozumieniem. Zatem skorzystanie z takiej możliwości w istocie było niemożliwe lub mało prawdopodobne. W ocenie sądu, strona powodowa nie uzgadniając z pozwanym warunków tego bliżej nieokreślonego pakietu trudnego do realizacji w rzeczywistości uznała, że należy się jej za to wynagrodzenie nie bacząc, że nie jest to świadczenie ekwiwalentne. Jest to jedynie postanowienie umowne korzystne pod względem finansowym dla strony powodowej.

W związku z tym pozwany zasadnie wskazał, że do umowy pożyczki znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Sąd dokonał przeliczenia kosztów pozaodsetkowych na mocy przepisu art. 36a

ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim, w myśl którego maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

$(...) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$, w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K - całkowitą kwotę kredytu,

n - okres spłaty wyrażony w dniach,

R - liczbę dni w roku.

Z wyliczeń dokonanych na podstawie tego wzoru wynika, że maksymalnie koszty pozaodsetkowe mogły wynieść 2 300 zł wyliczone od całkowitej kwoty pożyczki 2 000 zł. W związku z tym już w części dotyczącej kwoty 344 zł (2 644 – 2 300) powództwo nie mogło być uwzględnione. Postanowienia umowne dotyczące kwoty 400 zł - „Twojego pakietu”, która to kwota wchodzi w skład pozaodsetkowych kosztów kredytu były niedozwolone.

Z tego względu uznając je za niedozwolone w myśl art.385¹ k.c. postanowienia o opłacie za Twój pakiet, oddalił powództwo co do kwoty 400 zł zasądzając roszczenie w pozostałej części na mocy art.720 k.c. tj. w kwocie 1 800,88 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 17 listopada 2020 r. na podstawie art.481 § 1 i 2 k.c. Sad wziął pod uwagę datę wypowiedzenia umowy pożyczki pozwanemu i wydruk śledzenia przesyłek.

O kosztach orzeczono na podstawie art.100 k.p.c. zasądzając je w kwocie 753,94 zł od pozwanego. Strona powodowa wygrała proces w 82 %, pozwany wygrał w 18 %. Koszty strony powodowej to 1 117 zł (200 zł opłata od pozwu, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa i 900 zł koszty zastępstwa procesowego), koszty pozwanego to 900 zł koszty zastępstwa procesowego. Stronie powodowej należne są więc koszty 915,94 zł (1 117 x82%), pozwanemu 162 zł (900 x18%). Odejmując od kwoty wyższej niższą, na rzecz strony powodowej należało zasądzić 753,94 zł.